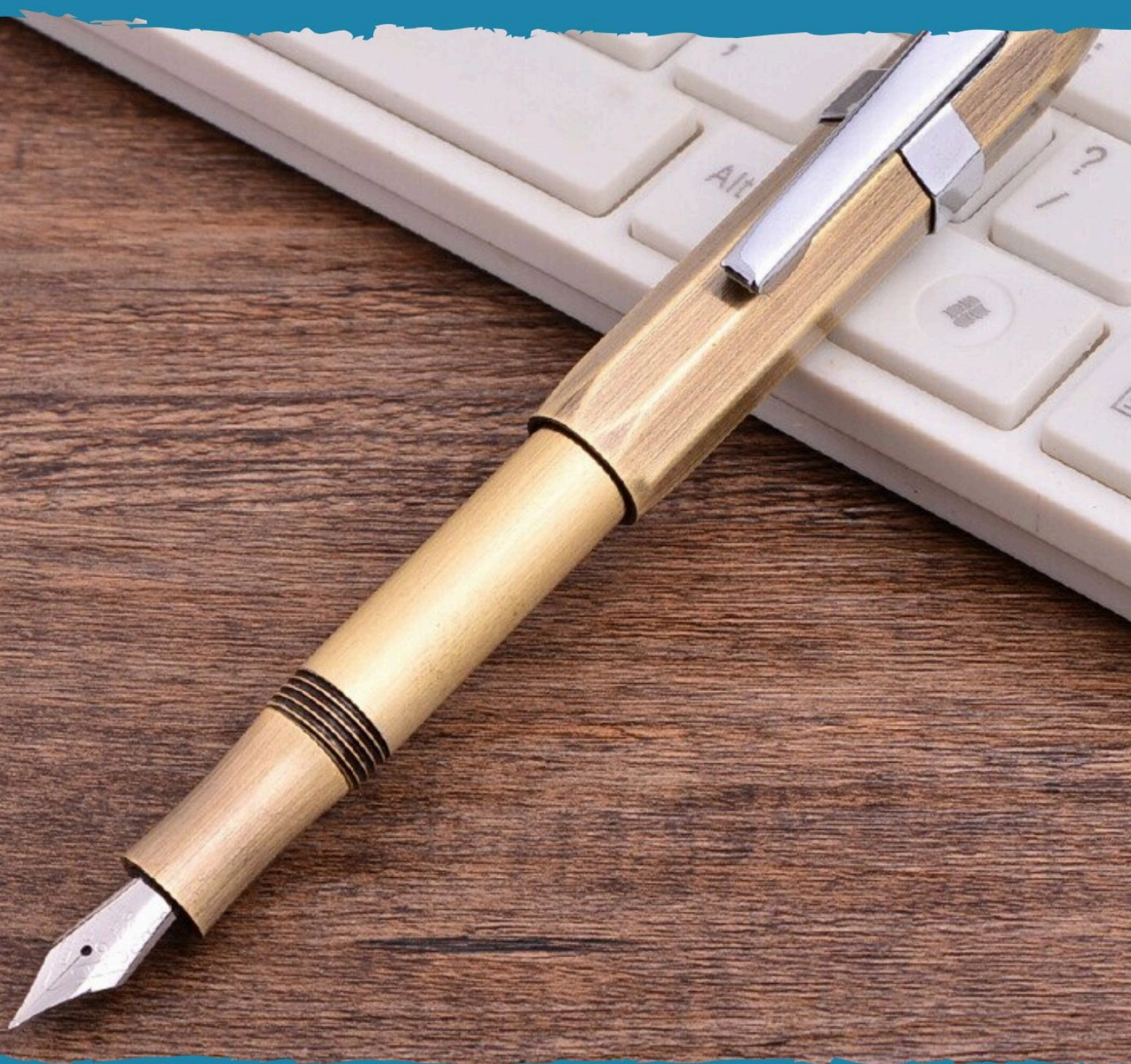

IV Concurs de Microrelats

Edició abril 2020

 Sa Voga
HOTEL ARENYS DE MAR - BARCELONA *****
10è Aniversari

Index

<i>Relat #1: Un dia especial</i>	<i>3</i>
<i>Relat #2: Saló de escarcha</i>	<i>3</i>
<i>Relat #3: Sola, confinada i amb pressa encara</i>	<i>4</i>
<i>Relat #4: Tot perfect</i>	<i>4</i>
<i>Relat #5: Un Munda</i>	<i>5</i>
<i>Relat #6: El cumpleaños de mi tío</i>	<i>5</i>
<i>Relat #7: Sant Joan</i>	<i>6</i>
<i>Relat #8: Sentint la primavera</i>	<i>6</i>
<i>Relat #9: El vestit dels teus somnis</i>	<i>7</i>
<i>Relat #10: Diví tresor</i>	<i>7</i>
<i>Relat #11: L'ànima de la festa</i>	<i>8</i>
<i>Relat #12: Mitjans de març</i>	<i>8</i>
<i>Relat #13: Incertesa</i>	<i>9</i>
<i>Relat #14: Les cèl·l·les</i>	<i>9</i>
<i>Relat #15: Trencadissa</i>	<i>10</i>
<i>Relat #16: Tal com érem (Premi de les Xarxes)</i>	<i>10</i>
<i>Relat #17: Tot té un límit</i>	<i>11</i>
<i>Relat #18: Regals enverinats</i>	<i>11</i>
<i>Relat #19 (Junior): Mai tot és sempre</i>	<i>12</i>
<i>Relat #20: El plaer de viure</i>	<i>12</i>
<i>Relat #21: A d'Arenys</i>	<i>13</i>
<i>Relat #22: Roser i Manel (2n Premi)</i>	<i>13</i>
<i>Relat #23: Carrer Goya</i>	<i>14</i>
<i>Relat #24: L'últim (3r Premi)</i>	<i>14</i>
<i>Relat #25 (Junior): No era el que esperava</i>	<i>15</i>
<i>Relat #26: Llibertat</i>	<i>15</i>
<i>Relat #27: I tot plegat, en un instant!</i>	<i>16</i>
<i>Relat #28: El pont (1r Premi)</i>	<i>16</i>

Relat #1: Un dia especial

Desè dia de confinament.

La petita de la casa feia 2 anys. No podrien sortir. No hi hauria celebració ni convidats. Però ella faria tot el necessari per tal que fos un dia especial. Baixaria a la plaça a per un pastís, compraria bona carn, i ràpidament tornaria cap a casa.

Els quatre es mudarien i s'asseurien a dinar. No va haver-hi temps de comprar regals, però això no tenia importància. Cantarien "aniversari feliç" i bufaria les espelmes, tot i que encara no sabia bufar molt bé...

Ella es va adonar de quan afortunada era i de que tot passaria.

Es va adonar del valor d'una abraçada. Del significat que ara tenia poder prendre un cafè amb les amigues. Es va adonar de quan enyorava a la seva mare i les seves germanes. I va sentir alegria.

Perquè tot passaria, i veuria la vida d'una manera diferent. S'ho va prometre. A ella mateixa i a les seves filles.

Laia F.

Relat #2: Salón de escarcha

Adornan la estancia lámparas de cristales que reflejan los sueños. Rosas y orquídeas salvajes y frías se prenden en las mesas dando imagen de belleza.

Entran poco a poco los convidados, todos vestidos para la celebración y ya dentro rebotaba la alegría y se escapa por la ventana.

En la mesa principal el novio fuma un habano con fruición y reparte abrazos huecos. La novia no mira, una mueca amarga cubre su alma. Piensa como no se marchó aquella mañana.

Dorada

Relat #3: Sola, confinada i amb pressa encara

Faig tard. Rememoro mentalment les últimes dues hores. Necessito entendre on he perdut el temps. Primer han estat les magdalenes de poma. Sis minuts batent. Em sembla excessiu. He de provar una altra recepta. Mitja hora a la nevera perquè la massa es refredi. Mai més. Això sí, m'han quedat delicioses. Tres minuts per menjar-me-les.

Acumulo trenta-sis minuts d'un temps que era prencindible.

Després la planxa, vint minuts més, el vestit negre escotat, el de flors molt, molt curt, la brusa sense mànigues. Calia? Mai m'han agradat les flors a la roba, ni que se'm vegin els hombros. I el vestit negre no es rebrega.

Vint minuts que no haurien d'haver existit avui. Ja en són cinquanta-sis.

Finalment les mitges, aquest invent incòmode, foradat a voltes, que muta el color preciós de la meva pell, i converteix en innecessària la meva despesa en llenceria eròtica. Deu minuts fent que es posin al seu lloc, una hora recordant-me a mi mateixa no gastar ni un duro més en tangles de blonda negra. Acumulo dues hores i sis minuts de retard inútil, amb olor a poma, escot negre, i carrera a la cama esquerra. Obro la porta. Baixo les escales. Sona Sisa: "els convidats van arribant, i van omplint tota la sala...". Taral.lejo "d'alegria i de perfum". No recordo bé la lletra. Ni perquè porto una copa a la mà. Ni tan sols sé de què va la meva celebració. Arribo tard a la cita amb mi mateixa al menjador.

Creafeelings

Relat #4: Tot perfect

El dia s'havia llevat rúfol però tot feia pensar que el sol lluiria a l'hora del dinar. Ni el xofer ni molts dels convidats van arribar a temps. Les flors s'havien començat a marcir a causa de la calor sufocant. Les àvies del poble feien anar els ventalls i espantaven mosques amb les mans.

El senyor Vinyals, tot cofoi, volia portar la seva filla del bracet, que lluís com la núvia més preciosa de la comarca i que tot fos perfecte. No havia escatimat en diners perquè volia que tothom parlés de la celebració durant anys, "Recordes el casament de la Marta Vinyals? Quin luxe! Quants detalls!".

La Virtudes, la mare de la Marta, fingia una alegria que no sentia. Sabia que la seva filla anava abocada a un casament que no la faria feliç. "S'han d'unir les fortunes, Virtudes", repetia incansablement el seu marit. "Ja ho sé, Jaume. Ja ho sé", deia ella amb un fil de veu. "Marta, et queda molt?", va preguntar dolçament mentre picava a la porta del dormitori que la noia havia ocupat durant 21 anys. En no rebre resposta, la Virtudes va obrir suaument la porta. Només va veure el color vermell arreu. Per sobre del vestit blanc, per sobre de les sabates, per sobre del llit, al terra. Va abraçar la seva filla, inert i freda i el seu crit va fer estremir el poble sencer.

Res havia anat com s'esperava. Res.

Janis Joplin

Relat #5: Un Munda

La boina ben posada i la branqueta penjant dels llavis, en Lluís ve del bosc portant un feix de llenya a l'espatlla. Fa olor a farigola, a fum i a terra mullada -Us convido a venir amb mi a caçar granotes- ens diu amb alegria.. Doreta sortim envoltats en el mantell de la boira i carregats amb no res, ens preparam per la cacera. A la bassa elegida i armats amb pals carregats en municions de flors, ocupem el recó que ens ha adjudicat en Lluís. Per desgràcia, també ens hem deixat el silenci i la paciència a casa. El Lluís no, i ja en porta tres. Amb destresa i rapidesa, els hi gira el coll i les despulla, un parell de cametes de ballarina van a parar al sarró, a la sexta granota, ja ha fet el dinar, ja n'hi ha prou per avui

-Ai canaia ...no heu caçat pas ben re!!! -ens diu tot rient Amb el sarró buit, marxem a casa contents, però amb un sentiment talment de ignorància, nosaltres que hem recorregut mon, que llegim i escrivim, nosaltres, intel·lectuals, no som capaços de caçar una pobra granota ! de trobar un miserable bolet ! de distingir una herba d'una altra ! En Munda no ha vist mai el Mar, no sap que les seves aigües son salades, però coneix tots els secrets del bosc, la supervivència en la vida boscana i se'l veu feliç amb la seva vida de museu.

Celebro haver conegut a un dels últims boscats de Catalunya.

Un Munda

Relat #6: El cumpleaños de mi tío

La celebración duró hasta altas horas de la noche. Mi tío al que nunca le gustó una fiesta este año se empeñó en festejar su cumpleaños por todo lo alto. Por lo pronto nos extrañó. Sin embargo al ser sesenta los que cumplía intuimos que la edad empezaba a pesarle y dejamos de ponerle importancia. Reunió a los invitados en su casa, todos sobrinos menos uno, Jose su eterna pareja. A Jose lo queremos con locura, casi más que a mi tío. Es el reverso de la moneda, siempre dispuesto y dicharachero, por tanto no es de extrañar que él fuera el primero en no dar crédito a que mi tío quisiera celebrar su aniversario.

Se ofreció a organizarle el festejo sin ni siquiera pensárselo, no fuera a ser que le diera por echarse atrás. Mi tío no tuvo inconveniente, la única condición fue que nos quedáramos todos a pasar la noche, algo insólito pero acertado en vista de la hora a la que nos acostamos, ya que quien más, quien menos llevaba una copita de más. La velada fue un éxito, alegría por doquier, mi tío el alma de la fiesta, asombroso, por eso señores agentes entenderán que nos quedáramos de una pieza cuando esta mañana al despertar nos lo encontráramos ahorcado en el salón.

Tamarit

Relat #7: Sant Joan

L'Aina va sentir la campana del forn i es va afanyar a pentinar-se. Es va posar una mica d'aquella colònia que li havien regalat per Reis i que no havia estrenat, i aleshores va sentir que el whatsapp començava a piular insistentment. Els convidats havien arribat. Només faltava ella en aquella celebració tan especial. - Ja va, ja va. - va pensar. A fora se sentien petards, i l'aire arribava carregat de la característica olor de pólvora que cada Sant Joan es barrejava amb l'olor de sucre, canyella i taronja de la seva coca acabada de fer. Va anar a la cuina, va posar-la a una safata vermella i va dur-la a taula, just darrera de l'ordinador. Aleshores va fer lliscar el cursor per la pantalla i va fer un clic a "Afegir-se". De cop van anar apareixent la Sònia i l'Eloi, el pare i la mare amb en Duc, que bordava content al darrera, la tieta Roser i en Pedro, l'oncle Artur i la cosina Maia. Quines cares d'alegria exultant! Era el primer sopar que fèiem tots junts d'ençà del confinament. La Sònia es va encarregar de moderar la reunió familiar virtual. Tot i no poder-nos tocar, ens vam estar mirant molt llargament, somrient molt i rient molt també.

Carme Planellas

Relat #8: Sentint la primavera

Em vaig despertar d'hora i com cada dia vaig observar el món des del meu lloc. Era aviat, la gent encara dormia i amb el silenci es podien escoltar tots els sons; l'aire fresc de l'albada fent dansar l'herba molla de rosada, les copes dels arbres movent-se rítmicament i els ocells més matiners cantant; per sobre de tots ells el cucut, que amb el seu peculiar cant anunciava l'inici de la primavera. Vaig sentir la felicitat i la vaig abraçar amb força. Havia de sortir i embolcallar l'aire amb la meva essència, avui se'm necessitava més que mai.

Em vaig treure la son de sobre amb facilitat i en acabat vaig sortir al carrer. Vaig recórrer ràpidament tots els camins observant cada detall; la mar, les muntanyes, els rius, els animals, tot, menys les persones. No n'hi havia enlloc. Buscant-les vaig entrar a les llars i les vaig trobar tancades a casa; algunes plorant, altres nervioses, n'hi havia que compartien les seves parets amb amics o convidats, altres estaven de celebració, altres de dol. Per què? Aviat vaig saber-ne la resposta. La foscor regnava sobre la terra feia dies, atemorint-los. La vaig anar a trobar i em va preguntar qui era jo per fer-la fora, li vaig respondre: L'alegria.

Rosa pàl·lida

Relat #9: El vestit dels teus somnis

Somnis, somnis i somnis. Amb la punta del dit acaricio la pantalla del mòbil i l'apago. Ja està! Que lluny queden els somnis de tul suau, blonda i organza. Les meves mans, nervioses, agafen la tassa de cafè i me l'acosto als llavis. Sento l'amargor del glop. La pantalla de l'iPhone ha quedat del mateix color negre del cafè que m'empasso. Els meus ulls es perden per la finestra. El cel de l'altra banda dels vidres és d'un blau molt clar. Intueixo l'arribada de l'equinocci de primavera i el seu esclat d'alegria. Segueixo drete davant la finestra. Quan temps fa que no sento un silenci musical com aquest?.

Ara un vehicle aparca damunt la vorera, el conductor obre la porta del darrere amb un soroll metàl·lic i en treu una llitera. Busca amb la mirada l'interfon. Sento el bronzit familiar. Un petit núvol de tul blanc i cotó de sucre travessa la finestra i s'escampa per les parets de l'estança. Blanc, blanc, i blanc. El vestit dels meus somnis fa un any que penja a l'armari. Com en un joc absurd penso que celebració comença per c com convidats. He passat hores escollint les invitacions, cada detall, cada flor. Unes llàgrimes rellisquen per la galta fins a mullar el teixit de la masquereta que m'acaben de posar. Just abans d'estirar-me a la llitera penso que casament comença per c. Sento que em puja altre cop la febre.

Crisàlide

Relat #10: Diví tresor

Benvinguts siguin, il·lustrats, a les breus línies que narraran la meva tràgica defunció. Senyors i senyores, el dia d'avui els relataré la història de com vaig sucumbir en el meu fosc destí. Així és, un servidor pot afirmar que, durant el festeig d'inauguració de la seva fàbrica tèxtil, va ser testimoni de com el seu cor va triar el camí erroni però no va poder ser capaç de parar.

Allà estava jo, l'amfitrió, brillant entre els meus convidats, centellejant entre joies i llums, i la celebració no podia anar millor fins que va aparèixer davant meu. Ell.

Mai albiri en els meus 26 anys de vida una cosa tan bella que m'arriressés el pèl d'aquella manera; topazis cabells que cavalcaven vehements; ulls maragda on traces de llum dansaven amb alegria, uns llavis decorats amb un parell de files nacrades que feien de qualsevol excentricitat un mer fet ordinari. Lleugerament més alt que jo, em vaig veure anant cap a ell, sense desenfrenament, apreciament la seva pell daurada besada pel més ric dels sols.

Quan em vaig trobar a pocs passos d'ell, fou quan em vaig adonar que havia perdut la batalla per la meua vida; pel meu cor, pel meu destí.

- Encantat, comte. Tenia moltes ganes de poder-lo conèixer finalment. -

Gustavo Adolfo Béquer

Relat #11: L'ànima de la festa

Vam entrar en una sala fosca. Les llums estroboscòpiques es van dirigir cap el cartell amb la imatge d'Ian, el nostre homenatjat, dotant a la seva mirada eixerida i el seu somriure trapella de l'efecte il·lusori del moviment. Llavors un holograma, una versió de butxaca del nostre amic amb barret del setè de cavalleria, va aparèixer del no res. I amb un to de veu desenfadat, d'animador de festes, va captar l'atenció del presents amb la seva alegria.

- Hola! Gràcies per haver vingut! Esperava una bona acollida per aquesta celebració! Però heu superat les meves previsions! Així doncs, convidats, espero satisfer els vostres desitjos! I no haver fet curt amb l'avituallament!

Dit això, l'holograma ens va fer l'ullet. Va mirar cap a la dreta. Els llums van il·luminar una barra plena de gots i ampolles de Jack Daniel's. L'estrofa I'm in love with Rock and Roll, satisfies my soul va trencar el silenci sepulcral.

Tothom va fer un glop i, entre balls desenfrenats, van cantar la lletra de la cançó. De sobte, un focus es va centrar a la part esquerra de la sala. I ens vam apropar per fer un últim brindis al costat del taüt tal com a ell li hagués agradat.

Dr. Rock

Relat #12: Mitjans de març

Se'ns ha parat la vida. Un petó s'ha convertit en arma i capaç que és cosa del karma que l'excés de temps ens castiga. Hem perdut la llibertat, ens han robat les abraçades i a falta de carrers i cantonades potser ens haurem de reinventar. Ha nascut la videotrucada i la paraula confinament però ha mort el sentir del vent, ha emmalaltit l'ambició i l'ha curat ser acceptada.

Hi haurà qui plori una rosa. Hi haurà qui anheli el mar. Hi haurà qui per no plorar oblidarà més d'una cosa. Ja no som els d'abans, som convidats d'excepció d'una celebració que no vol picar de mans. Però ens han vestit de festa i ens han despullat de treball, així que gaudim d'un bon ball traient a ballar a la resta. Donem valor al present i fem del món un lloc millor. Abusem de l'amor i estimem incondicionalment. Benvinguda nova vida!! Et rebrem amb alegria. Les ànsies per anar fent via cicatritzen la vella ferida.

Carro Ancho

Relat #13: Incertesa

Després de gairebé un any, per fi ha arribat el dia. Som a la sala d'espera, aixecant la vista cada vegada que la pantalla on surt el torn de visita sona. Encara no ens toca, quins nervis...

I per fi surt el nostre número. Dins del despatx ens espera el doctor. Revisa proves i l'historial de tot el que hem fet aquest darrer i duríssim any, mentre ens mira i em fa preguntes: -com et trobes? Segueixen les mans i els peus amb la mateixa sensibilitat? - i jo, que només tinc ganes de sentir-li dir: "s'ha acabat", vaig responent neguitosa.

Vull explicar-li que em sento estranya des de la darrera quimio. Que el fet de saber que no en tinc cap més cada dues setmanes, com hem anat fent els darrers mesos des de les operacions, fa que em senti totalment desprotegida. Sensacions molt diferents a les que em pensava que tindria un cop finalitzés tot. Llavors creia que sentiria alegria, i tindria ganes de fer una gran celebració amb tot pler de convidats. Però no ha estat així... només vull estar amb els meus. Sentir-me la persona més normal del món...

-Doncs mirant les darreres proves vull dir-vos que està tot net. No tens cap cèl·lula maligna. Felicitats! Ploro, desitjant deixar enrere tot el que la meva ment encara està intentant superar.

Trias i Pujol

Relat #14: Les cèl·lules

Encara que no ho sembli les cèl·lules tenen vida pròpia. Tenen una vida semblant a la nostra.

Treballen cadascuna en el seu petit grup. Cada petit grup el podem denominar el barri per exemple, l'estómac. Una ciutat seria per exemple el gran grup de cèl·lules que tenen la seva funció a la cara. Totes les cèl·lules juntes, de tots els grups tan petits com grans, formen el món de les cèl·lules.

El món de les cèl·lules té 37 bilions d'habitants més que el món dels humans. Cada dia en el nostre cos és moren i naixen noves cèl·lules.

Lalu

Relat #15: Trencadissa

Ja us ho dic, fer una celebració a casa no és bona idea. Era la primera festa d'aniversari de la Mireia i ho vàrem fer. No ens podíem imaginar la capacitat de rebombori d'aquells convidats petits; però la Mireia era feliç, i nosaltres també. Una folia de nens per tot arreu, xisclant, rient, plorant i la nostre petita gaudint del seu moment. Bufar d'espelmes, picar la pinyata, entrega de regals i alegria. Però cap al final la Mireia, amb el cap cot, em va dur a la seva habitació on hi havia la Meritxell de peu i la meva "acústica" sobre el llit, amb el "màstil" separat de la caixa.

Li havia volgut ensenyar, com a petit privilegi, un dels bens més preuats del pare: la seva guitarra, però en una distracció va picar a terra i es va trencar. Em va envair una tristor d'aquelles que neixen a la panxa i que ara sento. No per la pèrdua de la guitarra, si no per la dolçor de les seves mirades penedides i pel moment màgic esvaït. Ara m'arriba la olor, els sorolls de la canalla i els seus rostres. Els ulls humits i innocents de les dues nenes barrejat amb el xivarri de fons. Per Sant Joan la guitarra va rebre un final digne a una foguera davant del Xifré, al meu Arenys.

Vescompte

Relat #16: Tal com érem (Premi de les Xarxes)

Mariona agafà una antiga gravadora, oblidada feia temps en un calaix. L'engegà.

- Tot a punt per a la celebració! Estovalles de fil de brodat mallorquí amb puntes de coixí, porcellana blanca, canelobres i coberts d'argent, tot heretat de l'àvia. Al centre de la taula un ram de ginesta fresca. Dinar de diumenge: escalivada, canelons de festa, crema catalana amb carquinyolis, vi, cava i ratafia.

Tanco els ulls i puc recordar. El jardí ple a vessar de buguenvíllees liloses, ufanoses marqueses, i a l'aire una intensa olor de gessamí.

Tinc el tocadiscos preparat. Els convidats entraran al ritme de "L'ou com balla" de la Dharma, la tenora sempre ens duia alegria al cor. Serà la meva rebuda. Xalarem molt i fins i tot, qui sap, ballarem. He trobat uns fanalets de colors a les golfes.

Tal com érem abans d'aquella maleïda fuga nuclear que ens amagà sota terra, aixoplugats i alhora amuntegats als refugis construïts pels nostres avis.

Beneït 2050, que permet que aquest cos quasi centenari, deformat i minvat pel dolor, gaudeixi un cop més de les petites grans coses de la vida.

Mariona apagà la gravadora i la desà a la que havia estat la seva caseta de nines. Amb sort, algú la trobaria.

Llum Veciana

Relat #17: Tot té un límit

Els retards a Rodalies són proverbials, i la línia de la costa no n'és una excepció. Diuen que al seu pas pel Maresme és com si volessis per damunt del mar. Però proveu a quedar-vos allà penjats, que sembla que us hagin d'engolir les onades, mentre espereu que passi un tren en direcció contrària. I la brillant idea de canviar el sistema de senyalització per un de més modern... que provoca curtcircuits en contacte amb l'aigua? Com diu, fent-se'n ressò, la saviesa popular, "Qui està de pega, a Cabrera s'ofega. I si segueix la ruta, s'electrocuta".

Però aquesta setmana ja ha passat de taca d'oli. Així no hi ha manera de planificar la jornada, i la gent ha decidit plantar-se. Una plataforma d'usuaris ha reclamat la celebració d'una trobada amb el conseller del ram per fer-li arribar el seu ultimàtum. Dilluns, la Roser no va disposar de temps extra per preparar l'examen. Dimarts, en Pere va patir migranya per la brevetat de la becaina. Dimecres, l'àvia Maria va deixar a mitges l'organització de les taules de convidats al casament del tiet Pau. I això cada dia... O tornen els retards, o es passen massivament al bus. Una setmana de puntualitat, així, amb aquella alegria... on s'és vist!

El Maquinista de la general

Relat #18: Regals enverinats

Ballaven, somreien, la música els recorria tot el cos i això els feia la parella més feliç. Els llums estaven baixos i es respirava felicitat. Després d'aquell primer ball com a recent casats, van dedicar-se a saludar a tots els convidats, quelcom típic però obligatori en tota celebració nupcial. Somriures que s'allarguen, paraules d'agraïment, regals que s'excedeixen... La Marta es va acostar a la tieta de la seva mare. Una mirada que reflectia una barreja de compassió, aprovació i enveja per el moment de la jove. Agafada del braç del marit, li agafava la mà a la Marta. Va admirar la manicura francesa impecable, va girar-li el palmell i va col·locar-li entre els dits un paper. Mentre li tancava la mà i l'estrenyia amb força, va recordar-li de manera punyent l'alegria que va sentir en aquell precís moment quan ella mateixa era la núvia. "Oï, Ricard?". El silenci respongué.

Un silenci que va incomodar la Marta, la qual es va desfer de l'incòmode retrobament familiar i va seguir amb el seu deure. Perquè no respondre? Es preguntava. Es va aturar en sec. Va obrir la mà i va llegir el que hi havia al paper. Una sensació indescriptible la va recórrer per tot el cos. Corrent, va agafar una ampolla de cava i la va trencar; convertint-la en l'arma perfecta. El seu marit es quedava petrificat i sense futur. "Quins records, oi Ricard?" Silenci, i fins que la mort ens separi, estimada.

Artemisa

Relat #19 (Junior): Mai tot és sempre

Diada de sant Jordi: Dia amb olor a rosa, de colors molt variats, de lletres que s'escapen en forma de llibre per arreu. Carrers plens, parelles enamorades buscant el millor regal, avis que surten a gaudir i recordar amb llàgrimes als ulls part de la seva història dins el que és sens dubte el dia dels enamorats. Amor a la parella, carinyo a família i amics. Hi ha res més bonic que un t'estimo en forma de detall?

Aquest any però la pandèmia obliga a canviar la nostra llegenda estimada, ens veiem envoltats de mascaretes, guants, i persones destrossades per la pèrdua dels seus éssers propers. Trencant la tradició, aquest 23 d'abril, el poble més unit que mai, ha decidit encoratjar al cavaller i al drac a qui tothom té por, a fer entendre que si ho fem junts, seguint el confinament com és necessari tot anirà bé, aviat ens trobarem amb les nostres estimats, i d'aquesta manera poder celebrar i cridar als quatre vents que hem guanyat a la guerra sanitària que a la vegada que s'ha emportat a moltes persones innocents pel camí, ha deixat molts valors en forma de moments.

I així ha sigut com la princesa (infermera del CAP), el cavaller (treballador de comerç local) i el drac amb la seva força, convidats i aplaudits per tota la vila d'Arenys han aconseguit matar al coronavirus, fent honor a que LA UNITAT FA LA FORÇA.

Marc

Relat #20: El plaer de viure

La vida ens somriu dia rere dia, potser sense adonar-nos malgrat les cabòries que ens neguitegen. Esteu convidats a llegir el perquè.

La remor de les onades, el xiuxiueig de la brisa, un cel cobert de núvols esfilagarsats, l'escalfor de la sorra calenta sota els peus, l'aroma dels pins, un prat farcit de roselles silvestres bressolades pel garbí, la refulgència dels ocells, el brunzit de les abelles, un estol de flamencs sobrevolant les llacunes, la bellesa d'una posta de sol, les muntanyes festejades de neu, la frondositat d'un bosc, una passejada de nit a l'abric dels estels, un poema sublim ben recitat, una melodia engrescadora, l'esclat de la primavera, un bany a la platja sota la lluna plena, la ingenuïtat dels xiquets en les celebracions, un tiberi familiar, el caliu d'una colla d'amics, el primer petó d'una parella de fadrins, les carantoines dels iaïos, la rialla d'un fill o l'amor incommensurable d'una mare.

Aquests són alguns dels petits detalls quotidians que hem d'aprendre a assaborir per gaudir de l'alegria de viure. Són els senzills però GRATIFICANTS plaers que ens revifem l'ànim i fan que el nostre cor bategui curull de felicitat.

David d'Illercavònia

Relat #21: A d'Arenys

Arenys, de debò? Sembla mentida, fins on hem d'anar per una celebració d'aniversari, però ja sabem com és la Greta, i els quaranta només es fan un cop...He aparcat just davant d'aquell petit hotel. Sembla que faci segles de tot plegat. Suposo que tard o d'hora era impossible no tornar a aquí, però fa anys que salto la sortida quan vaig a la platja. Arenys és tant tu. Ho porto bé, però, no he pogut evitar buscar el balcó d'aquella habitació al baixar del cotxe. És allà, igual. I gairebé et veig, sortint amb la meva camisa posada per sobre del teu cos nuu, ara rius, mentre fas el cigarret i et miro des del llit.

Merda! Arenys?

Giro la cantonada, i el bar també segueix allà, així que sec a la terrassa, i demano un cafè. Ja saps que sóc molt de cafè, encara que tothom al voltant estigui ja amb la cerveseta i les olives. Et torno a recordar, si és que mai he deixat de fer-ho. I arribes, amb aquell vestit de primavera i el teu somriure, t'acostes, quina alegria...Merda! Ara no para de vibrar el telèfon des de l'americana. Deu ser la Greta, que ja hi són tots els convidats, que faig tard, que sempre sóc l'últim... Segur.

*Greta: Som a la platja, no t'he dit res, però ella ve també. No triguis! Petons.

J.

Relat #22: Roser i Manel (2n Premi)

Com cada matí, en Manel s'ha escarxofat al sofà per intentar llegir el diari però no veu un bou a tres passes. Abans de fer l'esmorzar hem anat al garatge a donar 20 voltes al cotxe per estirar les cames i agafar gana. La celebració de les nostres noces d'or ha consistit en preparar un esmorzar de forquilla i ganivet que podria alimentar a 30 convidats, llàstima que siguem només dos comensals. Hem brindat amb el pot de pastilles i un rajolinet de vi. Després de tanta alegria i disbauxa hem posat fil a l'agulla i hem començat la nostra manufacturació de mascaretes Roser&Manel.SL. Mentre en Manel i el seu pols de cirurgia feien anar la màquina de cosir, jo he retallat els llençols de cotó. Acte seguit, raig de matamosques i apa, mascareta a punt!

Més cap al vespre hem tret les cadires al balcó per veure la posta de sol. En Manel ha ajustat la porta i no m'ha ni fet falta girar-me per comprovar que ha embrutat el vidre amb els dits. És ben bé que hi ha costums que no canvien, 50 anys casats i encara no n'ha après. Ha sigut un molt bon dia. No hi hagués hagut millor manera de celebrar el nostre aniversari. Li he agafat la mà i he notat que me l'estrenyia.

J & J

Relat #23: Carrer Goya

Ja no fem festes a casa la Tia Antònia però hi va haver uns anys que, cada dos per tres, tots els cosins ens hi reuníem. Potser n'erem 30 de convidats. Des de la meva petita escala, la celebració sempre era d'allò més multitudinària. Hi celebràvem tots els aniversaris en aquell pàrking. Hi havia espai per correr i jugar, menjar d'aquell que agrada als nens (entrepans amb nocilla, brioixos, chips i el pastís del final); i tot de cosins, amics i nous nòvios que anaven arribant.

Nosaltres sempre arribàvem tard i malhumorats, però un cop a Mataró ja ens havia passat. Quan em trobava amb els meus cosins les rialles no paraven. En Lluís, el més gran, li feia la guitza a en Marc, el més petit, mentre l'Anna i jo ens aguantàvem el mal de panxa. Ara, 20 anys després, ho veig clar: la Tia era la reina de la festa i no pas jo. Tenia la paella pel mànec i res l'omplia més que tenir a tota la família reunida. Germanes per fer la plorera, cunyats per petar-se de riure i canalla per jugar. Era una experta en fer-te sentir alegria i part de la festa.

Mai li hem agraït prou i, segurament, encara l'entristeix haver-ho deixat enrere. Tia, des del meu menjador a 1500Km: gràcies per tots aquells moments, de debò.

Tastaolletes

Relat #24: L'últim (3r Premi)

Ha sortit ben d'hora com tots els matins del turó Vila Negra, on hi té el seu sojorn i ara ja es troba al turó de les Orenetes. Aviat serà el moment de la pitança i aquest és un indret escaient per poder-se sadollar i sense convidats que se n'aprofitin. Una fressa li fa girar el cap i amb molta alegria observa que darrera del sotabosc hi surt un llogorí. La basarda s'apodera del pobre ésser quan s'apercep de la silueta de la mort. En menys d'un no res la seva vida s'ha esvaït per delectar-ne una altra.

Quan ja n'ha tingut prou, agafa les restes per endur-se-les al seu jaç. Quan inicia el camí de tornada s'escolta un fort soroll, el darrer que sentirà. És el tret d'una escopeta furtiva que l'ha fet caure enmig de les branques d'un aranyoner.

- L'he fet caure!! L'he fet caure!! Això és propi d'una gran celebració!!

- Badoc!! No saps pas el que has fet!!

- I doncs? No és pas cada dia que es pot abatre un ocellot com aquest!

- No era un ocellot qualsevol. Era un astor, un falcó perdiguer que, qui sap si era l'últim d'aquesta contrada!

Intuitus est.

Relat #25 (Junior): No era el que esperava

Com cada dia, anava corrents cap a casa amb els auriculars posats, en el meu món, el meu núvol; imaginant que per fi quan obri la bústia trobaria la carta que tan esperava. Una carta que potser mai arribarà, o que si ho fa, ja no em faria falta. Aquell dia escoltava "Memories", quan la sento tinc la nostàlgia de tornar enrere en el temps. Ser petit i caminar de la mà amb la mare. Just quan estava creuant el carrer per arribar al portal, vaig sentir que tot s'aturava. Una sensació que mai havia experimentat abans.

Em van començar a vindre records de quan era petit, quan creuava aquell mateix carrer amb la mare i, de sobte ja no era aquell nen de 5 anys inseparable de la persona que li va donar la vida, sinó un noi de 18 obrint la bústia i llegint una carta. Pensava que era la que esperava, però el seu contingut em va deixar confós: Estàs convidat a la gran celebració, BENVINGUT.

Benvingut a on? Després o vaig entendre tot. Quan vaig arribar al lloc, vaig veure a convidats que em semblaven familiars. Em va recórrer una sensació d'alegria molt estranya. Estava content per tornar a veure'ls, però sabia que passaria molt temps per tornar a veure a les persones que vaig deixar enrere.

Mia

Relat #26: Llibertat

Entre geranis estacada als barrots del balcó. Gavines cridaneres em recorden que elles no són ocells engabiats. Nosaltres sí. El verd esquixat per tot el poble em diu que la Natura encara és la mestressa. Des del balcó m'arriba el blau grisós del mar, hi falten les veles blanques. El far encara pampallugueja. Els llosats em conviden a lliscar per les teules vermelles. La roba estesa em saluda cada matí. Després de tants dies de badar ja conec tot el veïnat. Xerrem des de la balconada. No ho havíem fet mai.

Els nens de les terrasses juguen, es barallen com si fos l'hora del pati. Tanco els ulls. Les seves rialles em porten a la platja un dia d'estiu. La joia de la mainada m'inunda tota. El campanar i el comunidor són convidats immutables, permanents, però, el seu rellotge em marca que el temps no s'atura.

Les bombolletes de sabó s'enfilen pels barrots, em xiuxiuegen que tot passarà i m'asseguren que, amb l'alegria de la vida en llibertat, gaudirem d'una gran celebració.

Lulu

Relat #27: I tot plegat, en un instant!

Vida i mort, mort i vida es donen la mà mentre les passes, unes vegades apressades i unes altres arrossegades, recorren els passadissos de l'hospital, esperant que un cor finalment s'apagui o que un altre comenci a bategar. I tot plegat, en un instant! Aquesta matinada, de nou, la vida i la mort s'han agafat de la mà per estendre una catifa de fulles i flors pels passadissos de l'hospital. Fulles caigudes d'un arbre robust, finalment vençut per l'atac de molts hiverns, i flors amarades de rosada que han esclatat per vestir la primavera de colors.

Un sol instant perquè tot acabi, un sol instant perquè tot comenci. Una vida que s'apaga i una vida que s'encén. Un sol instant i moltes llàgrimes. Llàgrimes salades de dolor i dolces llàgrimes d'alegria. I mentre, el món impassible continua girant i els instants, convidats muts a la celebració, es van succeint, deixant un rastre agredolç d'espelmes que s'apaguen i de fogueres que s'encenen.

Aquesta matinada, en un sol instant el cor de l'avi Pere s'ha apagat com s'apaga una flama exposada al vent. I també en un sol instant, una petita foguera ha començat a cremar quan la Sílvia ha obert els seus ulls al món. I tot plegat, en un instant!

Pura vida

Relat #28: El pont (1r Premi)

Ens van recomanar una sèrie escandinava. D'aquestes que exposen la cara més gèlida de la condició humana. No és el nostre gènere preferit però va bé per allunyar-se d'aquesta realitat que ara ens desborda i, sobretot, de nosaltres mateixos.

El primer episodi enganxa. Arrossega. Me'l miro tapant-me la cara amb les mans. Ell no. Ell s'està garratibat amb la mirada fixa a la pantalla, una mica com sempre, però més. La trama atordeix, però ja és l'objectiu i que n'hi hagi quatre temporades és, a més, promesa de llargues hores d'entreteniment.

Cada nit d'aquest confinament, doncs, viatgem convidats al nord d'Europa. Travessem amb una sobtada familiaritat el pont de l'Øresund, que uneix les ribes bàltiques de Malmö i Copenhaguen. I es crea un lligam amb els protagonistes a qui, sent tan estranys, sentim ben propers. La nova rutina ha esdevingut una mena de celebració consolidada. Un ritual preparat quasi amb alegria. Un whisky amb gel per a mi i una flassada. Ell, sota la vànova estesa, no vol res.

Així que sona la sintonia, m'hi arrambo i deixo reposar el cap sobre la seva espatlla. Acaba l'episodi i penso que de demà no passa. Trucaré a la funerària, que se l'enduguin.

Saga Norén

www.savoga.cat - info@savoga.cat

(+34) 93 795 92 93

Rial de Sa Clavella 12, Arenys de Mar (08350)

Amb el suport de

LM Infants
Le Petit Coco
Escaló
Roig Dona
Marc d'Arenys
Òptica Planells
Mardeplata
9 Confort
La Guineu Vintage
Farmàcia del Mar

Urban Sports
Milar Artigues
Open Sports Cafè
Glòria Quilez
Bar Capote
Viatges Sakkara
Sabateries Lauren's
Mobles Missé
Perruqueria Acqua